

Ara que es parla tant de la II República espanyola (1931-1936) i de la memòria històrica, caldrà no oblidar que el mateix president de la República, Alcalà Zamora, diu en les seves memòries, que "se hizo una Constitución que invitaba a la guerra civil". I que fou "la más defectuosa y menos viable de sus coetáneas en el mundo y de sus anteriores en España".

El 1931 amb l'aprovació de la llei de llibertat religiosa anticatólica, s'incendiaren esglésies i convents i s'assassinaren persones, igualment que en la revolució d'Astúries l'octubre de 1934 i sobre tot a l'estiu del 1936, que el foc cremà esglésies, biblioteques, retaules, imatges religioses, pintures de grans artistes, i s'exhumaren mòrmies de monges per fer-ne burla. De manera que l'Església d'Espanya passà la major tragèdia de la seva història, perquè a la zona republicana la persecució religiosa fou la major coneguda des dels temps de l'Imperi Romà, ja que les víctimes foren 13 bisbes, 4.184 sacerdots i seminaristes, 2.365 religiosos, 285 religioses i mils de seglars catòlics practicants. I tanta crueltat, i en tan poc temps, en el territori republicà, només té explicació per les consignes secretes existents i les dels incitadors populars, comitès revolucionaris i milícies locals que cercaven l'eliminació de l'Església i dels seus ministres, considerats un obstacle per a la revolució proclamada pels polítics i sindicalistes i pels de la "Liga de los sin Dios", "Liga de librepensadores" i "Liga Anticlerical Revolucionaria", que propugnaven: "l'ateisme consegüent", el "marxisme científic", la separació d'Església i l'Estat, la supressió del Concordat, la prohibició de l'ensenyament religiós a les escoles, el divorci lliure i gratuït, els enterraments catòlics, les processons, etc. Però, com s'explica tanta violència? Uns diuen que els seus autors foren gent incontrolada, però les autoritats en foren còmplices per omissió d'ajut i per no cercar ni castigar els culpables.

La violència anticlerical fou anterior al juliol de 1936 i no com ens han volgut fer creure últimament, que fou una reacció contra l'Església perquè, deien, havia col·laborat al cop d'estat militar i s'havia disparat contra les masses des dels campanars. Però això no s'ha pogut demostrar, perquè hom es pregunta: Si estaven armats i situats en un lloc alt, com és que no mataren ningú dels qui hi havia baix, i en canvi els del carrer entraren i mataren els religiosos? Tan mala punteria tenien? Però la veritat brilla amb llum pròpia i el temps la reconeix i posa en el lloc que mereix. Esperem que si mai hi ha una III República, els republicans hagin après dels seus antecessors, per no repetir els desastres aquí referits.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

CAP DE SETMANA CALENT I UNA SETMANA CALENTA

Hem passat el cap de setmana de Tots Sants calent pel que fa a la meteorologia, igual com ha estat aquest finit mes d'octubre, el que ha propiciat que els amants de la platja i de la muntanya poguessin gaudir de les seves preferències. Uns a banyar-se i els altres a fer passejades pel bosc i al mateix temps buscar algun bolet, espècie molt existent aquesta arbor degut al temps que hem tingut, primer pluges i després ambient d'altres temperatures.

Però el temps calent que hem viscut tindrà la seva continuació aquesta setmana amb el pols que mantenen els governs català i espanyol en referència al procés de la consulta popular als ciutadans catalans pel que respecta a la independència de Catalunya. El govern central entestat a passar-ho tot al Tribunal Constitucional perquè es pronunciï negativament i d'aquesta manera ser l'excusa per tirar pilotes fora. Primer va ser el tema de Constitució Espanyola i ara que s'ha convertit en una simple consulta de participació ciutadana, el president Rajoy i el seu grup, junt amb altres forces polítiques, no es cansen de manifestar-se en contra.

En aquests moments de l'inici de la setmana no hi ha encara res definit, tant si es podrà fer la consulta o no. Des de Catalunya, i aquest és el mal que demostra que no hi ha unió ni acord total, encara s'està parlant de qui hauria d'organitzar el procés participatiu en cas de ser suspès pel Tribunal Constitucional. Per uns ha de ser el govern català i per altres la societat civil, amb la pretesa excusa de si es tracta d'un tema jurídic o polític. Tots pendents, però, dels futurs i possibles esdeveniments que al llarg d'aquesta setmana es vagin produint. La logística des de Catalunya està engegada per tal que el poble català pugui participar amb la papeleta, marcant un SÍ o un NO a les corresponents caselles.

Una cosa tan simple i democràtica com és aquesta d'anar a votar és el que posa nerviosos als partits polítics que hi estan en contra, en especial al govern central. No tenen en compte que tothom hi pot dir la seva i el resultat pot ser molt significatiu. Amb un SÍ aclaparador demostrant el que vol per majoria el poble català, però respectant, això sí, les respostes que puguin aparèixer amb els NO. Si realment estem en democràcia, un sistema tan palpable com aquest no hauria d'estar prohibit.

Si realment el Tribunal Constitucional també prohibeix aquesta consulta popular del 9N amb els arguments ja esgrimits d'anar contra la llei, quins passos farà ara? Impedir-los amb els mitjans que aquest consideri oportuns, amb l'ajuda de les forces de seguretat de l'estat, o amb què? Aquesta és la incògnita que es desvetllarà aquesta setmana, que tot i que meteorològicament els homes del temps l'han anunciat més fresca, políticament es presenta molt calenta.

MINOTAIRES GUIXOLÈNS

TONI SALA

SOLIUS

Les veritats no són eternes, els eterns som nosaltres, que tenim un final. Per què un diamant no es destrueix? Perquè és finit, tancat i compacte. Farem com aquells nobles russos, ens endurem els diamants a l'exili. Salvarem al cementiri les veritats.

Ho pensava l'altre dia passejant la meva gossa per Solius, per allà al monestir, segurament un dels racons més agradables i tranquils d'aquests voltants. Que la seva preservació hagi acabat portant a imputar Joaquim Nadal per estafa em feia ser molt condescendent amb el polític. Que la motivació final fos beneficiar el senyor Lara, en canvi, era molt desagradable. Qui ho sap. També vaig recordar, ara fa anys, una conversa amb Josep Vicente, parlant de com la part alta del passeig del President Irla s'havia preservat gràcies al fet que uns rics compressin els terrenys per fer-hi casals i no blocs de pisos: tenia tota la raó.

Després del cas Pujol, els escàndols de corrupció política s'imprimeixen amb tinta nacionalista. És igual de quin bàndol, nacionalista. Mentre hi havia acord, la veritat s'aguantava i tant Pujol com els diaris servien per orientar-se. Però la veritat es va posar a la venda. I quan t'interessa vendre, multipliques el producte. Per tot arreu, doncs, va construir-se una doble moral que suportés la doble veritat. Doble? Quantes veritats, quantes morals tenim, ara mateix? Una doble, triple, centuple moral. La que té en compte això, la que té en compte allò... Una moral a cada hora, una moral a cada lloc diferent. La veritat és un mirall que reflecteix el món, posa un mirall davant de l'altre i tindrà relacions infinites.

L'èxit del futbol té relació amb la necessitat de veritat. S'aïlla un tros de realitat a sota uns focus, com en un laboratori, en un espai i un temps limitats, i es retransmet en directe. Hi ha un reglament senzill. Saturats d'informacions falses, allò és un oasi.

Sense veritat no hi ha moral, sense moral no hi ha justícia. Sense justícia, és un pandemònim. Finalment cadascú fa el que pot per sostenir la confiança en quatre veritats íntimes. Som animals socials per contenir-les. Les mínimes per aglutinar la personalitat, que no embogeixi. Les veritats exteriors, llavors, ja poden ser circumstancials. El petit cercle de familiars, amics, companys i, tirant molt llarg, de ciutadans, agafa més i més importància, i l'independentisme guanya terreny.

La meva gossa corria, jugava i saltava. Vaig pensar que potser la veritat dels gossos és més immediata, més fiable que la meva, però la idea no em va acabar de convèncer. Vaig estar buscant la certesa que la calma del paisatge plàcid de Solius, amb el campanar al fons, no fos també una mentida. Tampoc me'n vaig sortir. Em vaig refugiar en el topònim, Solius, una paraula que no enganya perquè vol dir sols, solitari.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.
 Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –
 www: setmanariancora.cat – facebook: Setmanri Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt.
 - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Subscripcions:
 FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
 TRIMESTRAL: 20 €
 FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
 TRIMESTRAL: 25 €
 FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
 TRIMESTRAL: 15 €

